

Sygn. akt I C 1030/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Bogusław Glinka

Protokolant: Joanna Bobrowska

po rozpoznaniu w dniu 1 grudnia 2016 roku na rozprawie

sprawy z powództwa (...) w W.

przeciwko D. A.

o zapłatę 1 050,55 zł

I/ zasądza od pozwanej D. A. na rzecz powoda (...) w W. kwotę **1 050,55 zł** (jeden tysiąc pięćdziesiąt złotych pięćdziesiąt pięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 9 lutego 2011 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

II/ zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę **227 zł** tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1030/16

UZASADNIENIE

Powód (...) w W. wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zasądzenie od pozwanej D. A. kwoty 1051,55 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu i kosztami.

W uzasadnieniu swojego żądania wskazał, iż pozwana zawarła umowę ubezpieczenia OC pojazdów mechanicznych z (...) S.A. w S.. Pozwana nie wywiązała się z przedmiotowej umowy i ubezpieczyciel zbył wierzytelność na rzecz powoda, który wystąpił przeciwko pozwanemu z żądaniem zapłaty.

W dniu 07 marca 2011r. Sąd Rejonowy Lublin Zachód w Lublinie pod sygn. akt VI Nc-e 129643/11 wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, w którym nakazał pozwanej uiszczenie dochodzonej kwoty wraz z odsetkami i kosztami w kwocie 210 zł. Odpis nakazu zapłaty oraz pozwu w dniu 11 marca 2011 r. odebrała J. A. – dorosły domownik i w terminie przewidzianym do zaskarżenia sprzeciwu nakaz nie został zaskarżony, wobec czego powód uzyskał tytuł wykonawczy i wszczął egzekucję przeciwko pozwanej. Następnie w dniu 24 lutego 2016 r. pozwana wniosła sprzeciw wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do jego wniesienia, zarzucając iż adres, pod który doręczono pozwanej nakaz zapłaty nie był rzeczywistym adresem jej zamieszkania. Sąd Rejonowy w Lublinie, uznał doręczenie nakazu zapłaty w dniu 11 marca 2011 r. za nieskuteczne, zarządził ponowne doręczenie nakazu zapłaty pozwanej, następnie stwierdził utratę mocy nakazu zapłaty i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Dzierżoniowie.

Po przekazaniu sprawy powód w określonym terminie uzupełnił braki formalne pozwu oraz pozew w trybie art. 505³⁷ § 1 k.p.c. i wnosząc pozew na urzędowym formularzu podtrzymał żądanie i przedstawił dowody na jego poparcie.

Pozwana uzupełniła sprzeciw w trybie art. 505³⁷ § 3 k.p.c., w którym wniosła o oddalenie powództwa i podniosła zarzut przedawnienia roszczenia, stosowanie klauzul abuzywnych jednostronnie niekorzystnych oraz wzorców umownych, których postanowienia nie były indywidualnie uzgadniane. Wniosła także o przeprowadzenie dowodu z jej przesłuchania na okoliczność przedawnienia roszczenia i klauzul abuzywnych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 01.09.2008 roku pozwana D. M. (obecnie A.) zawarła z (...) S.A. w S. umowę ubezpieczenia komunikacyjnego OC pojazdów mechanicznych o nr wniosku/polis (…), a dotyczącą samochodu osobowego R. (...) o nr rej. (...). Umowa miała obowiązywać do 1 września 2009 roku, a składka została skalkulowana na kwotę 1099 zł, płatną w 4 ratach, pierwsza została ustalona na 275 zł i pobrana przez pośrednika ubezpieczeniowego. Pismem z dnia 17 listopada 2008 r. (...) potwierdziło zawarcie umowy i wskazało terminy opłacenia rat składek 2 rata 275 zł do 01.12.2008 r., 3 rata 275 zł do 01.02.2009 r. i 4 rata 275 zł do 01.05.2009 r.

Dowód : kserokopia wniosku o zawarcie umowy ubezpieczenia z 01.09.2008 r. – k.28-30 akt,

potwierdzenie zawarcia umowy ubezpieczenia OC i terminy płatności rat – k. 27 akt.

W dniu 29 marca 2010 roku w S.została zawarta pomiędzy (...) w W.a (...) S.A.w (...) S.A.została zawarta umowa cesji wierzytelności nr (...). Cesja obejmowała wierzytelności towarzystwa ubezpieczeniowego w stosunku do 26 010 dłużników z tytułu niezapłaconych składek ubezpieczeniowych z umów obowiązkowych ubezpieczeń OC posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Dowód : umowa przelewu wierzytelności – k. 26 akt.

Pismem z 02 września 2010 roku powód wezwał pozwaną do uregulowania zaległych składek ubezpieczeniowych w wysokości 825 zł i odsetek na dzień 02.09.2010 r. 187,35 zł, łącznie 1012,35 zł.

Dowód : wezwanie do zapłaty z 02 września 2010 roku – k. 31 akt,

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego sąd zważył, co następuje :

Powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie w całości.

Bezspornym w sprawie jest, iż pozwana zawarła w 2008 roku z (...) w S. umowę ubezpieczenia komunikacyjnego OC pojazdów mechanicznych o nr polis (…), która obowiązywała do 1 września 2009 roku, ze składką w wysokości (...), płatną w 4 ratach, przy czym przy zawarciu umowy zainkasowana została 1 rata w wysokości 275 zł. W dniu 2 września 2010 roku doszło do cesji wierzytelności o niezapłacone składki z (...) na powoda. Pozwana zawarcia umowy ubezpieczenia i przelewu wierzytelności nie kwestionowała, podnosiła jedynie zarzuty dotyczące treści umowy i przedawnienie roszczenia.

Zarzut przedawnienia podniesiony jako główny przez pozwaną jest oczywiście chybiony. Wprawdzie pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty w dniu 25 lutego 2016 r., to dotyczył on orzeczenia wydanego w dniu 07 marca 2011 r., zatem nie data wniesienia sprzeciwu, lecz wniesienia pozwu decyduje o przerwaniu biegu przedawnienia. Skoro pozew wniesiony został w dniu 09 lutego 2011 r. (co wynika z akt (...), ale i treści nakazu doręzonego pozwanej ponownie 14 marca 2016), to nawet od daty zawarcia umowy ubezpieczenia nie minął okres trzech lat, zatem płatność składek po 275 zł, przypadająca na 01.12.2008 r., 01.02.2009 r. i 01.05.2009 r. była wymagalna w okresie krótszym niż trzy lata przed wniesieniem pozwu, wobec czego nie mogło dojść do przedawnienia roszczenia. Zgodnie z art. 819 § 1 k.c. roszczenia z umowy ubezpieczenia przedawniają się z upływem lat trzech. Pozwana błędnie wskazała art. 118 k.c., co jednak nie ma żadnego znaczenia, gdyż zarówno roszczenia z umowy ubezpieczenia, jak i z działalności gospodarczej, nie uregulowane odrębnie przedawniają się z upływem lat trzech. Zgodnie z powoływanym przez pozwaną art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia roszczenia rozpoczyna się od dnia, kiedy roszczenia stało się wymagalne, co w umowie

ubezpieczenia oznacza chwilę zawarcia umowy lub terminy płatności rat składki płatnej w ratach. Skoro terminy płatności rat nie były przez pozwaną kwestionowane, to z ich nadejściem poszczególne rat stały się wymagalne, a od tych terminów nie upłynął 3-letni okres przedawnienia. Zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem, co oznacza, że wniesienie sprawy w dniu 09.02.2011 r. w (...), przerwało bieg terminu przedawnienia. Dalszym skutkiem tego przerwania, wynikającym z art. 124 § 2 k.c. jest rozpoczęcie biegu przedawnienia na nowo dopiero po zakończeniu postępowania. Skoro uznano doręczenie pierwotne nakazu zapłaty pozwanej w dniu 11.03.2011 r. za nieskuteczne i doręczono jej ponownie nakaz w 2016 r., a następnie uznano, że nakaz utracił moc i przekazano sprawę do sądu właściwości ogólnej, to oczywiste jest, że postępowanie nie zostało zakończone i przedawnienie nie biegło na nowo po jego przerwaniu w dniu 09.02.2011 r.

Z tej przyczyny bezskuteczne jest uchylenie się przez pozwaną od zaspokojenia roszczenia przewidziane w art. 117 k.c., które możliwe jest dopiero po upływie terminu przedawnienia, co nie nastąpiło w niniejszej sprawie.

Nie zasługiwały na uwzględnienie zarzuty pozwanej dotyczące stosowania klauzul abuzywnych i braku indywidualnego uzgodnienia warunków umowy z pozwaną jako konsumentem, gdyż były one ogólnikowe i gołosłowne. Pozwana nie wskazała, które to postanowienia umowy ubezpieczenia były niedozwolone i których ni uzgadniano z nią indywidualnie, przy tym należy wskazać, że w umowach ubezpieczenia obowiązkowego towarzystwo ubezpieczeniowe ma ograniczone możliwości zastosowania takich klauzul ze względu na regulacje ustawowe dotyczące tych ubezpieczeń. W przypadku wysokości składki ubezpieczeniowej i jej rozłożenia na raty, to jak wynika z wniosku ubezpieczeniowego, stanowiącego umowę ubezpieczenia, zostały one uzgodnione indywidualnie, skoro była to składka skalkulowana dla pojazdu pozwanej i zgodziła się ona na taką wysokość i zapłaciła pierwszą ratę składki. Skoro pozwana nie wskazała żadnych konkretnych zapisów, które miały naruszać jej prawa jako konsumenta, to brak było podstaw do uwzględnienia zarzutów pozwanej. Przy tym należy zaznaczyć, że zakład ubezpieczeń zawierający umowę z pozwaną udzielał jej ochrony ubezpieczeniowej przez cały okres objęty umową, mimo nieopłacenia składki w całości.

Sąd oddalił wniosek pozwanej o jej przesłuchanie na okoliczność stosowania klauzul abuzywnych i przedawnienia roszczenia, gdyż był to dowód nieprzydatny dla stwierdzenia wskazanych okoliczności, a uwzględniając przedstawione przez pozwaną w sprzeczności od nakazu zapłaty zarzuty i twierdzenia faktyczne, także zbędny, bowiem wszystkie podnoszone okoliczności były już dostatecznie wyjaśnione. Termin wymagalności i wysokość roszczenia wynikały z dokumentów niekwestionowanych przez pozwaną (okoliczności uznane za przyznane), a rozpoczęcie i przerwanie biegu przedawnienia wynikało z tych dokumentów i akt postępowanie zainicjowanego w (...) w 2011 r., zeznania pozwanej nie mogły więc zmienić nic w tych terminach. Także brak podniesienia konkretnych zarzutów co do klauzul abuzywnych i braku indywidualnego uzgodnienia warunków umowy nie mógł być uzupełniony przesłuchaniem stron, bowiem pozwana została pouczone przy doręczeniu jej uzupełnionego pozwu o konieczności uzupełnienia sprzeciwu przez wskazanie wszystkich twierdzeń i wniosków pod rygorem późniejszego pominięcia. Wobec czego pozwana nie mogła uzupełniać zarzutów w tym zakresie w czasie przesłuchania. Ciężar dowodu zapłaty składki obciążałby pozwaną, zgodnie z art. 6 k.c., przy czym pozwana nie twierdziła, że opłaciła wszystkie raty składki, lecz wobec upływu 8 lat nie posiada potwierdzeń, to należy przypomnieć, że cesja wierzytelności i wniesienie pozwu miały miejsce po upływie niespełna dwóch lat od zakończenia okresu ubezpieczenia, a spór był w toku cały ten okres. Mając powyższe na względzie orzeczono jak w pkt I wyroku

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu (pkt II sentencji wyroku) oparto na przepisie art. 98 § 1 k.p.c., z którego wynika, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw (koszty procesu). Zgodnie zaś z przepisami art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Ponieważ powód wygrał sprawę w całości należał mu się zwrot kosztów procesu w całości. Na zasądzone koszty w kwocie 227 zł - opłata od pozwu w kwocie 30 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 180 zł (według stawek obowiązujących w dacie wytoczenia powództwa) i opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł.